

дитини; 2) активізація профілактичної роботи з сім'ями, кожний з яких потребує пошуку і розробки адекватних інноваційних технологій [1, с. 121].

До інноваційних технологій належить, зокрема, сучасна соціальна реклама, яка спрямовується на одночасне охоплення широких верств населення. Дослідження соціальної реклами є новим напрямом у науці, недостатньо опрацьованим, однак таким, що все більше привертає увагу вчених.

Сім'я – це первинне середовище, де дитина повинна вчитися робити добро. Ми не повинні підноситися над дітьми, ми гірші за них. І якщо ми навчаємо їх будь-чому, щоб зробити кращими, то й вони роблять нас кращими, спілкуючись з нами.

Дбаючи про захист прав дитини в Україні, держава має не тільки створити скоординовану систему їх реалізації, але й забезпечити застосування особливих механізмів їх впровадження.

Література

1. Гавриш С. Б. Права і свободи дитини / С. Гавриш. – Х.: Ранок; Х.: Веста, 2004. – 160 с.
2. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: Підручник / Пер. з рос. / О. Скакун. – Харків: Консум, 2001. – 656 с.
3. Конвенція про права дитини. – Режим доступу: http://zakon0.rada.gov.ua/rada/show/995_021

УДК 378: 347.96 – 057.87 (043.2)

Дудник Н. С., Просяник Н. В., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Головка С. Г., к.і.н., доцент

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ПРАКТИКИ І ВИЩОЇ ЮРИДИЧНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

З початком становлення державності в Україні актуальним питанням на сьогоднішній день є ефективний розвиток юридичної практики та її взаємозв'язок із вищою юридичною освітою. Питання юридичної практики має глибокий зміст: вона входить до системи освіти та безпосередньо залежить від діяльності юриста, його знань, умінь, навичок правової роботи, що формують правосвідомість.

Юридична професія – це не лише один фах, а ціла низка дуже різних професій за своєю специфікою: нотаріуси, судді, прокурори, адвокати тощо. Без юридичної практики неможливі розвиток і функціонування правової

системи, тому що юридична практика поєднує нормативно-правові й індивідуально-правові приписи, суб'єктивні права і юридичні обов'язки, правові ідеї з рішеннями, що приймаються на їх реалізацію [3].

Побудова правової держави вимагає постійного підвищення юридичної компетентності. У даний час багато фахівців юристів задіяні у юридичній практиці, а також на ключових позиціях в державі, визначаючи стратегію її розвитку. На сучасному етапі значимим є зростання українських юридичних фірм, які практикують принципи своїх міжнародних колег: високі етичні стандарти, вільне спілкування англійською мовою і можливість представляти українського клієнта на світовому ринку [1].

Юридична практика залежить саме від освіченості студентів-юристів. Підготовка юристів в Україні сьогодні здійснюється у державних та приватних вищих навчальних закладах на підставі ліцензій, виданих Міністерством освіти і науки України.

Серед численних проблем підготовки майбутніх юристів можна виділити наступні: студент-юрист недостатньо добре володіє іноземними мовами; має проблеми зі складанням навіть найпростіших юридичних документів тощо. Сьогодні юридичні факультети та інститути основний акцент роблять не на розвитку навичок та вмінь студента, як майбутнього практика, а на накопиченнях знань за допомогою заучування.

Недостатньо поширеними є студентські «юридичні клініки» та інші форми залучення студентів до практичної роботи. Незважаючи на те, що законодавством України передбачено затвердження державних стандартів у всіх галузях освіти, але до цього часу такий стандарт для правознавства існує лише у проекті. На сьогодні у вітчизняних вузах студенти отримали реальну можливість обирати із запропонованих навчальних дисциплін, що пропонують їм кафедри. У більшості закладів такий вибір і зараз має суто формальний характер.

Якість юридичної освіти в Україні залишає бажати кращого. Навіть у найбільш відомих правничих вишах отримані випускниками знання та навички не відповідають сучасним вимогам ринку.

До навчальних програм входять дисципліни, які на практиці мало кому доведеться використовувати, і навпаки, не вистачає навчальних курсів, які більш широко застосовуються на практиці. Студенти заздалегідь намагаються здобути уявлення про те, що саме їм може знадобитися у майбутній роботі, і виявляти сфери, які треба вчити детальніше. Цим пояснюється активність майбутніх фахівців до проходження юридичної практики, яка складається з певних юридичних дій, що здійснюються у процесі виконання професійних функцій різними категоріями юристів.

До основних ознак юридичної практики відносяться професіоналізм; конфлікт (зіткнення протилежних сторін); гласність [2]. До особливостей юридичної практики відносять те, що вона завжди породжує відповідні юридичні наслідки. Особливості юридичної практики вказують на те, що вона займає відповідно самостійне місце у правовій системі суспільства та відіграє значну роль у механізмі правового регулювання суспільних відносин.

Тобто, можна зробити висновок, що наша держава має цілу низку проблем щодо практики юристів, а зокрема і юридичної освіти студентів, як майбутніх професіоналів у правовій галузі.

Отже, підсумовуючи вище зазначене, можна сказати, коли в Україні почне розвиватися нова правова культура, тоді ж почне формуватися в Україні прогресивний правопорядок європейського типу.

Література

1. Гусарев С. Д. Юридична деонтологія (Основи юридичної діяльності): Навч. посіб. / С. Д. Гусарев, О. Д. Тихомиров. – К.: Знання, 2005. – 655 с.
2. Селіванов В. Проблема методологічної обґрунтованості вітчизняного правознавства та юридичної практики / В. Селіванов // Право України. – 1999. – № 1. – С. 20 – 27.
3. Скакун О. Ф. Юридична деонтологія / О. Ф. Скакун. – Харків: Еспада, 2008. – 400 с.

УДК 001.3: 340 (043.2)

Зінюк К. А., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Головка С. Г., к.і.н., доцент

ПРІОРИТЕТНІ ЗАВДАННЯ СУЧАСНОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ

Становлення і розвиток України як суверенної демократичної, соціальної, правової держави, формування громадянського суспільства є вимогою сьогодення. Значна роль у цьому процесі належить юридичній науці. Головне її призначення полягає у дослідженні державно-правових проблем і виробленні пропозицій з удосконалення правового регулювання суспільних відносин. Об'єктивною необхідністю в сучасному суспільстві є захист прав і свобод особи [1].

Процес становлення і розвитку сучасної вітчизняної юридичної науки є тривалим та неоднозначним. Це зумовлено складним характером державно-